

ОРГАНІЗАЦІЯ КОМУНІКАЦІЙ В ПРОЦЕСІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Управління будь-якою організацією як соціально-економічною системою, пов'язане з використанням інформаційних ресурсів та інформаційно-комунікаційними процесами. Інформація виступає основою процесу управління, оскільки саме вона містить відомості, необхідні для оцінки ситуації та прийняття управлінських рішень.

Інформація в управлінні організаціями як соціальними системами — це відповідним чином задокументовані або публічно оголошені відомості про події та явища, що відбуваються на підприємстві та його навколишньому середовищі і які використовуються в управлінській діяльності (управлінському процесі, управлінських відносинах).

У теорії управління зазначений аспект інформації знаходить вираження також у категорії “комунікація”. Так, М. Мескон, М. Альберт, Ф. Хедоурі пропонують таке визначення категорії “комунікація”: комунікація — це обмін інформацією, на основі якого керівництво отримує відомості, необхідні для прийняття управлінських рішень, і доводить прийняті рішення до працівників організації [1, с.14].

Управлінська інформація є сукупністю відомостей про внутрішній і зовнішній стан організації як керованої системи (об'єкта управління), що використовуються для розробки і прийняття управлінських рішень.

Організація комунікацій в процесі забезпечення адміністративної діяльності базується на відповідному нормативно-правовому, методичному та інструктивному забезпеченні.

Питання комунікацій в процесі забезпечення адміністративної діяльності організації доцільно розглядати через з'ясування суті понять “адміністрування”, “адміністративна діяльність”, “адміністративне управління”.

У сучасних умовах адміністрування розглядається в науковій літературі як інструмент менеджменту, що дозволяє організації досягати визначених цілей максимально ефективним способом. Адміністрування є елементом адміністративної діяльності. При цьому адміністративна діяльність є ніщо інше як діяльність працівників апарату управління організацією, яка здійснюється в межах визначеної посади і виступає

предметом дослідження адміністративного менеджменту організації. Відповідно до поділу управлінської праці, первинною структурно-функціональною одиницею в системі управлінської праці є посадова діяльність. Отже, адміністративну діяльність можна розглядати з позиції аналізу “посада-працівник”. Вихідним у дослідженні посади як управлінської категорії є виявлення її основних характеристик: зв'язків, функцій, організації [2].

Виходячи із зазначеного, адміністративне управління доцільно розглядати як управління поточною діяльністю виконавців, які виконують роботу та реалізують свої функції і обов'язки. Адміністративне управління — це частина робіт, яка виконується будь-яким керівником на будь-якому рівні управління.

Адміністративне управління є частиною процесу управління організацією і вирішує певні завдання. До завдань адміністративного управління організацією слід віднести: забезпечення розуміння виконавцями завдань; ресурсне забезпечення виконання завдань; контроль за їх виконанням.

Адміністративне управління, як етап управлінських робіт, виконується в межах короткого періоду в режимі реального часу. Вирішення завдань такого управління є продовженням завдань стратегічного, тактичного і оперативного управління. Тобто адміністративне управління можна розглядати як кінцеву фазу циклу вирішення певних завдань, пов'язаних з управлінням діяльністю організації. Об'єктом адміністративного управління є управлінські і виробничі процеси. Усі вони супроводжуються інформаційною діяльністю.

В процесі адміністративного управління організацією здійснюється інформаційна діяльність, основними видами якої є: одержання, використання, поширення та зберігання інформації.

Інформаційне забезпечення адміністративної діяльності є множиною взаємопов'язаних правових, організаційних, соціально-економічних, науково-технічних дій і процесів, спрямованих на створення умов для задоволення інформаційних потреб процесів адміністрування організацією та його підсистемами на основі створення, розвитку, використання інформаційних систем, мереж, ресурсів та інформаційних технологій, побудованих на застосуванні сучасної обчислювальної, у тому числі комунікаційної техніки [3].

Для ефективного функціонування організації необхідно

забезпечити належні комунікації. Однак, можна констатувати, що створення ефективної, надійної системи обміну інформацією, яка б відповідала вимогам повноти, достатності, оперативності, гнучкості, це одна із найскладніших проблем в організаціях. Тому цілком зрозуміло, що ефективно працюючий керівник – це той, хто ефективний у комунікаціях.

Оскільки саме адміністративна діяльність визначає успіхи організацій, створених для здійснення управлінських, адміністративно-політичних та соціально-культурних завдань, – інформаційно-комунікативні відносини є основою її здійснення. Від того, наскільки керівнику вдається налагодити взаємодію з підлеглими та колегами, переконати у необхідності виконання прийнятих управлінських рішень, залежить ефективність діяльності організації загалом чи її окремих структурних одиниць.

Системотворним елементом інформаційно-комунікаційного простору організації, який визначає рівень формування, поширення, використання інформації як ресурсу та забезпечує його захист, опрацювання і передачу виступають інформаційно-комунікативні технології.

Отже, складність процесу адміністративної діяльності потребує створення відповідної системи комунікативного забезпечення, особливості побудови якої визначається специфікою діяльності організації та конкретним середовищем її функціонування.

Література

1. Мескон М.Х., Альберт М., Хедоури Ф. Основы менеджмента. – М.: Дело, 1992. – 702с.

2. Гордієнко Л.Ю. Адміністративний менеджмент / Конспект лекцій. - Харків, ХНЕУ, 2005. – [Електроний ресурс]. Режим доступу: http://globalte-ka.ru/index.php?option=com_docman&task=cat_view&gid=304&Itemid=56.

3. Августин Р.Р. Управління інформаційними зв'язками: Навчальний посібник / Р.Августин, Ю.Богач / – Тернопіль: Крок, 2013. – 240 с.

Тарас ВЛАСЮК

Інститут вищих керівних кадрів Національної Академії державного управління (ІВКК НАДУ) при Президентові України

Юлія ПОЛЯКОВА

Львівський торговельно-економічний університет, Україна

ІНВЕСТИЦІЙНА БЕЗПЕКА ТА ІНВЕСТИЦІЙНА ПРИВАБЛИВІСТЬ АГРАРНОГО СЕКТОРА РЕГІОНІВ УКРАЇНИ

Інвестування у агропромислове виробництво пов'язано з інвестиційною безпекою держави, під якою О. Барановський розуміє досягнення рівня інвестицій, що дозволяє оптимально задовольняти поточні інвестиційні потреби національної економіки за обсягом і структурою з урахуванням ефективного використання і повернення інвестованих ресурсів, оптимальне співвідношення між внутрішніми і зовнішніми інвестиціями, іноземними інвестиціями в економіку країни і вітчизняними в інші країни, забезпечує позитивний платіжний баланс економіки [1, с. 366].

Згідно методичних рекомендацій інвестиційну безпеку визначають як такий рівень національних та іноземних інвестицій (за умови оптимального їх співвідношення), що здатен забезпечити довгострокову позитивну економічну динаміку. Під інвестиційною безпекою В. Гордієнко розуміє стан захищеності інвестицій від внутрішніх і зовнішніх загроз, який запобігає їх втратам та зменшенню реальних грошових потоків у обсягах і строках в умовах допустимого рівня ризикованості [2].

Інвестиційну безпеку агропромислового виробництва потрібно розглядати з таких аспектів:

- інвестиційна привабливість агропромислового виробництва в Україні;
- рівень іноземного інвестування, обсяги вітчизняних капіталовкладень у галузь та їх співвідношення;
- стійкість позицій вітчизняних виробників та іноземних інвесторів на внутрішньому ринку;
- економічна ефективність капіталовкладень у реалізовані галузеві інвестиційні проекти;
- конкурентні позиції та присутність вітчизняних аграрних підприємств на зовнішніх ринках сільськогосподарської продукції та продукції агропромислового виробництва;
- роль галузі у забезпеченні продовольчої безпеки країни.

Інвестиційну безпеку у аграрній галузі будемо розуміти, з одного боку,